

[Kirkeministeren.]

haabentlig kommer den engang, saa at det endelige Resultat af det, der dengang blev paabegyndt, vil blive til Gavn for vor Kirke.

Det har vist sig at have haft en særdeles gavnlig Indflydelse, at man gennem de Love, som J. C. Christensen fik gennemført i 1922, lagde Styret af Kirker, Kirkegaarde m. v. i Menighedens Hænder. Det Folkestyre, der da blev gennemført, har været til Gavn for vor Folkekirke, ligesom Folkestyret i al Almindelighed er det. Naar man giver Folk et Ansvar, virker det i Regelen saadan, at de faar Interesse for Forholdene, og undersøger man, hvad der er udført, f. Eks. med Hensyn til Restaureringer af Kirker, Præstegaarde m. v. i Perioden fra 1922 til nu, vil man se, at der er gjort et meget stort Arbejde ud over vort Land; mange Kirke-taarne er bygget, og Inventar er istandsat, saa at Rammerne om Gudstjenesten er blevet smukkere end før. Jeg er overbevist om, at det kommer af, at Menigheden gennem de folkevalgte Menighedsraad og det Ansvar, de har, har faaet Interessen vakt, for saadan gaar det altid baade i Kirke, Kommune og Stat, at naar man faar Selvbestemmelsesret over Tingene, føler man ogsaa, det er nødvendigt, at der udrettes noget; saa vaagner Interessen, og det vil altid vise sig, at de økonomiske Ofre, der er nødvendige, er man rede til at bringe, naar man selv bestemmer og ikke alting kommer som et Paabud fraoven. Derfor haaber jeg ogsaa, at den Selvbestemmelsesret, der er givet Menighederne, maa blive bevaret til Gavn for vor Folkekirke, og at den stadig maa hvile paa evangelisk-luthersk Grund.

Det var naturligt, at de Opgaver, Menighedsraadene fik, fortrinsvis blev af økonomisk Art, og jeg tror, man kan sige, at Menighedsraadene, selv om der enkelte Steder har været visse Udslag af deres Virksomhed, som man ikke har været saa glad for, i al Almindelighed har udført deres Arbejde særdeles godt og til Gavn for vor Folkekirke. Paa de Steder, hvor der har været aandeligt Liv, har Menighedsraadene ogsaa haft Evne og Vilje til at tage Opgaver op angaaende Kirkens indre Liv. De Mennesker, der vælges ind i Menighedsraadene, faar Interesse for Kirken, og det kan gaa saadan, at de efter blot at have

beskæftiget sig med de rent økonomiske Forhold ogsaa faar Interesse for Kirkens indre Liv, hvad man naturligvis maa glæde sig over.

Jeg vil i denne Forbindelse gerne pege paa, at Tiden opfordrer til, at man samler sig, baade inden for Menighedsraadene og inden for de forskellige Retninger, og ikke er optaget af Smaating og Spidsfindigheder, som man maaske tidligere kunde finde Anledning til at drøfte, samler sig i Enighed om Kirkens Opgaver, saa at det egentlige kommer frem og man bliver optaget af det. Naar der foreligger en Indstilling i Menighedsraadet, bør det ikke være saadan, at det ene Mindretal absolut vil have sin Kandidat frem og det andet Mindretal sin Kandidat, men man maa samles om det egentlige, saa at man faar en Mand, der passer for hele Sognet.

Jeg har fundet Anledning til at fremsette disse Bemærkninger ved Fremsettelsen af Lovforslaget om Adgang til Præstembeder i Folkekirken, netop fordi det er saa længe siden, der har været Lejlighed til at drøfte kirkelige Forhold her i Rigsdagen. Nu foreligger dette Lovforslag, og jeg haaber, at det inden alt for længe skal blive muligt ogsaa at komme med andre Forslag, som støtter sig paa Det kirkelige Udvalgs Betænkning.

Det foreliggende Lovforslag tilsigter en Videreførelse af Loven af 30. Juni 1922, hvorved der for første Gang gaves Mulighed for, at andre end Mænd med teologisk Embedseksamen kunde søge Præsteembede, idet det blev saadan, at Missionærer, der havde været paa Missionsmarken en vis Aarrække, kunde søge Præsteembede paa almindelig Vis, hvilket ogsaa kom til at gælde Præster, der havde gjort Tjeneste i evangelisk-lutherske Menigheder uden for Riget. Navnlig er der kommet nogle amerikanske Frimenighedspræster her til Landet i Henhold til Bestemmelserne i den gældende Lov.

Desuden blev der givet Adgang for Lægfolk til at blive Præster. Det blev ordnet saadan, at de ikke kunde søge Embede paa normal Vis, men skulde søges af Menighederne; 25 pCt. af dem, der var valgberettigede til Menighedsraadet, skulde ansøge Ministeriet om, at den bestemte Mand, som de havde udpeget, maatte faa Lejlighed til at